

Abdullah Özşen
Rehber Öğretmen / Hoşgörü

Kırık Bankın Sırrı

Şehrin merkezinde, alışveriş dükkanlarının ve kafelerin çevrelediği, sakin ama canlı bir park vardır. Bu park, küçük bir mahalle ile büyük bir caddeden gelen insanların kesişme noktasıdır. Çocuklar okuldan sonra burada oynar, yaşlılar gölgede oturur, kediler ve kuşlar da parkın doğal sakinleridir.

Parkin ortasında, üzerine “1948” kazınmış eski bir bank bulunur. Zamanla tahtaları yıpranmış, üzerine çizikler ve boya izleri eklenmiştir. İnsanlar çoğunlukla başka yerlere oturur, bu banka ise ya kısa süreli dinlenmek için ya da mecbur kalınca yaklaşır.

Ayşe Öğretmen, yıllardır bu mahallede ilkokul öğretmenliği yapmaktadır. Her gün okul çıkışı, parkta kısa bir mola verip dinlenir. Çocuklarla sık sık parkta karşılaşır ve onlarla şakalaşmayı sever. O gün, parkta oynayan birkaç çocuğun köşede bir köpeği kovaladığını görür. Köpek, korkuyla kaçmaya çalışırken, yaşlı bir adamın (**Hasan Amca**) yanına sığınır.

Ayşe Öğretmen:

“Ne oluyor burada? Neden bu zavallı köpeği kovalıyorsunuz?”

Çocuklardan biri:

“Öğretmenim, bu sabah çöp kutularını karıştırıyordu. Kirli ve hastalıklı olabilir diye korktuk.”

Yaşlı Hasan Amca:

“O sadece aç. Sabah getirdiğim ekmeklerden birkaç parça verdim ama yeterli olmadı demek ki.”

Ayşe Öğretmen, çocuklarla konuşarak hayvanların da yardıma ihtiyacı olduğunu anlatır. Çocuklar ilk başta utanır ama sonra köpeğin başını okşamaya cesaret ederler. Hasan Amca da köpeğin hikayesini paylaşır: “Mahallemizde sahipsiz ama kimseye zarar vermeyen bir can. Ona yardım etmek hepimizin işi.”

Ertesi gün, Ayşe Öğretmen, köpeği beslemek için biraz yemek getirir. Bu sırada parkta başka olaylar da yaşanmaya başlar:

1. **Yaşlı Hasan Amca’nın Hikayesi:** Hasan Amca, eskiden bankın çok özel bir yer olduğunu anlatır. “Bu bank, yıllar önce mahalle toplantılarının yapıldığı, çocukların masal dinlediği bir yerdi. Şimdi herkes telefonuna gömülmüş, kimse kimseyle konuşmuyor.”
2. **Çocukların Keşfi:** Çocuklar, parkın kenarındaki çalılıkta eski oyuncaklar ve unutulmuş bir sandık bulur. Bu sandık, yıllar önce mahallede düzenlenen bir etkinlikte kullanılan bir yardım kutusudur. Hasan Amca, bu kutunun hikayesini anlatır: “Eskiden insanlar buraya ihtiyaç fazlası eşyalarını bırakırdı. Herkes birbirine yardım ederdi.”
3. **Birlikte Çalışma Planı:** Çocuklar, Ayşe Öğretmen ve Hasan Amca, mahalle sakinlerini bir araya getirmek için eski bankı onarmaya karar verir. Mahalleden birkaç kişi boya, çekiç ve tahta parçaları getirir. Herkes el birliğiyle çalışırken, park bir anda sohbetlerle ve kahkahalarla dolup taşar.

4. **Bir Kargaşa Daha:** Tam işler yolunda giderken, parkta dolaşan bir sokak kedisi bir çocuğun yiyecek dolu torbasını devirir. Kargaşa yaşanır, ama bu kez insanlar panik yapmak yerine hemen harekete geçer. Kedinin aç olduğunu fark eden mahalle sakinleri, yiyeceğini paylaşır.

Bank onarıldığında, mahalle sakinleri üzerine şu cümleyi yazmaya karar verir:

“Hoşgörüyle otur, sevgiyle kalk.”

Bu olaydan sonra, mahalleli parkta bir **“Dayanışma Sandığı”** kurar. Sandık, yiyecek, kıyafet veya oyuncak bağışlamak isteyenler için açıktır. Herkes, ihtiyaç sahiplerinin buradan yardım alabileceğini bilir.

Ayrıca Ayşe Öğretmen ve Hasan Amca, mahalle çocukları için parkta düzenli etkinlikler yapmaya başlar:

- “Hayvanları Anlama Atölyesi”
- “Mahalle Buluşmaları”
- “Hikaye Anlatma Günleri”

Birkaç ay sonra, park eskisinden daha canlı bir hale gelir. Herkes dayanışmanın ve hoşgörünün önemini anlar. Artık mahallede herhangi bir sorun yaşandığında, insanlar önce parktaki Dayanışma Sandığı ve mahalle toplantılarına başvurur.

Park, yalnızca bir dinlenme yeri değil, aynı zamanda mahalle dayanışmasının simgesi haline gelir.